

Sygn. akt I Ns 313/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Limanowej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Trzeciak
-----------------	--------------------

Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Danuta Matras
--------------	--

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2018 roku w Limanowej

na rozprawie

sprawy z wniosku A. S.

przy uczestnictwie: R. P. (1), S. J. (1), Z. J. (1)

o zasiedzenie nieruchomości

postanawia:

1. Uwidocznic, że zgodnie z mapą do celów prawnych z projektem podziału nieruchomości, sporządzoną przez biegłego J. Ż. dnia 20.12.2017 roku, wprowadzoną do zasobu geodezyjnego i kartograficznego w dniu 19.02.2018 roku za nr P. (...)2018.759, działka ewidencyjna (...) z KW (...) dzieli się na działki ewidencyjne (...) o pow. 0,0229ha i (...) o pow. 0,1493ha.
2. Stwierdzić, że Z. J. (1) córka S. i M. oraz S. J. (1) syn F. i J. nabyli na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej w drodze zasiedzenia z dniem 31 grudnia 2008 roku własność nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) o powierzchni 0,0229 ha, położoną w R. N., powstałą w sposób opisany w pkt 1 postanowienia.
3. Poleca ściągnąć od wnioskodawczyni A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Limanowej kwotę 3.459,98 zł (trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt dziewięć 98/100) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.
4. Orzec, że każda ze stron ponosi koszty postępowania związane z jej udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 8 maja 2018 roku

Wnioskodawczyni A. S. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu wniosku wniosła o stwierdzenie, że Z. J. (1) oraz S. J. (1) na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej nabyli z dniem 1.01.2010 roku przez zasiedzenie własność części działki ewidencyjnej nr (...), obj. Kw (...), położonej w R. N..

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawczyni podała, że przedmiotem wniosku o zasiedzenie jest część działki (...) od strony północnej, wzdłuż granicy z działką (...). W terenie przedmiot postępowania stanowi integralną część działki siedliskowej (...), która obecnie stanowi własność wnioskodawczyni i która odgradzona jest od pozostałej części działki (...) trwałym ogrodzeniem. Ta część działki znajdowała się w posiadaniu poprzedników prawnych Z. J. (1) – matki wnioskodawczyni od 1979 r., kiedy to miała miejsce nieformalna zamiana gruntów pomiędzy rodziną uczestnika R. P. (1) a rodziną wnioskodawczyni. W wyniku tej zamiany rodzina uczestnika otrzymała południową część działki (...), która jest teraz przedmiotem postępowania o zasiedzenie w sprawie z wniosku R. P. (1), natomiast rodzina wnioskodawczyni otrzymała m. in. północną część działki (...). Po dokonanej zamianie działki zostały ogrodzone i taki stan trwa do dziś. W 1989 r. na podstawie umowy przekazania gospodarstwa rolnego, przedmiot zasiedzenia, jako integralna część działki (...), została objęta w posiadanie przez matkę wnioskodawczyni Z. J. (1), która z kolei własność działki (...) i posiadanie części działki (...) umową darowizny z 5.05.2012 r. przeniósła na wnioskodawczynię. Mając na uwadze charakter posiadania i jego czasookres, po doliczeniu posiadania poprzedników, Z. J. (1) spełnia przesłanki do uzyskania tytułu własności na podstawie zasiedzenia. Wnioskodawczyni podała także, że jako aktualna właścicielka działki (...), której częścią jest przedmiot zasiedzenia, ma interes prawny w uregulowaniu jej stanu prawnego. Ponadto na podstawie pełnomocnictwa została upoważniona przez matkę, która przebywa w USA, do reprezentowania jej przed sądem.

Uczestnik R. P. (1) nie złożył pisemnej odpowiedzi na wniosek. Na oględzinach w dniu 9.10.2017 r. wskazał, że zamiana nie dotyczyła części działki (...), ponadto poddał w wątpliwość, czy Z. J. (1) korzystała z części działki (...) przez okres 30 lat. Oświadczył, że żądanie pozostawia do uznania Sądu w zależności od wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem wniosku jest część działki ewidencyjnej nr (...), położonej w R. N., obj. Kw (...), której aktualnym właścicielem jest R. P. (1). Część działki będąca przedmiotem postępowania została oznaczona jako działka (...) o pow. 0,0229 ha – zgodnie z projektem podziału nieruchomości sporządzonym przez biegłego sądowego J. Ż..

(dowód: odpis z Kw (...) k. 5-7, opinia biegłego geodety k. 52)

Działka (...) graniczy bezpośrednio z działką (...), obj. Kw (...), która obecnie stanowi własność wnioskodawczyni A. S.. Wnioskodawczyni nabyła własność tej działki na podstawie umowy darowizny z dnia 5.01.2012 roku dokonanej na jej rzecz przez jej matkę Z. J. (1).

Z kolei Z. J. (1) nabyła własność działki (...) (przed podziałem) na podstawie umowy przekazania gospodarstwa rolnego z dnia 13.09.1989 r.

(dowód: wyrys z mapy ewidencyjnej k. 8, wypis z rejestru gruntów k. 9, wydruk z Kw (...) k. 10-11, umowa darowizny k. 12-14)

Przed tut. Sądem pod sygn. Ns 816/16 toczyło się postępowanie z wniosku R. P. (1) o stwierdzenie, że wraz z żoną E. P., na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej, nabyli w drodze zasiedzenia z dniem 1.01.2010 r. własność części działki (...), stanowiącej własność A. S.. W uzasadnieniu R. P. (1) wskazał, że jego poprzednicy weszli w posiadanie części działki (...) na podstawie zamiany nieruchomości dokonanej przez jego rodziców a A. C. (1) (przedmiotem wymiany była część działki (...) w zamian za część działki (...)). Po zamianie w 1979 r. został wybudowany płot oddzielający część działki (...). A. S. uznała żądanie wniosku o zasiedzenie, przy czym wskazała, że w wyniku zamiany jej rodzina otrzymała także część działki (...).

Wniosek R. P. (1) został uwzględniony.

(dowód: wniosek w I Ns 816/16 k. 16-18, odpowiedź na wniosek k. 19, okoliczność znana sądowi z urzędu)

Na potrzeby postępowania I Ns 816/16 działka (...) została podzielona na działki (...). Działka (...) została zawnioskowana przez R. P. (1) do zasiedzenia. Na działce (...) będącej w posiadaniu wnioskodawczyni A. S. znajduje się z kolei niezamieszkały budynek mieszkalny w stanie surowym zamkniętym, wybudowany przez jej rodziców Z. J. (1) i S. J. (1). D. (...) jest ogrodzona ogrodzeniem na betonowej podmurówce w taki sposób, że wewnątrz ogrodzenia znajduje się część działki (...) – stanowiącej przedmiot zasiedzenia w niniejszym postępowaniu. Aktualnie teren ten został nadsypany przy plantowaniu działki przez wnioskodawczynię.

(dowód: protokół oględzin przedmiotu wniosku wraz z dokumentacją fotograficzną k. 35-39)

Działka (...) stanowiła w przeszłości własność A. C. (1) – ciotki Z. J. (1). Na działce stały stare zabudowania – drewniany budynek mieszkalny i stodoła. W starym budynku mieszkała A. C. (1) oraz dziadkowie wnioskodawczyni z córką Z. (matką wnioskodawczyni) i synami H. G. (1) i R. G. (1). Na przełomie lat 1977-1978 r. na polecenie A. C. (1) zostało wybudowane ogrodzenie działki siedliskowej w taki sposób, że zagrodzona została część działki (...). Ogrodzenie budował ojciec Z. J. (1) wraz z synem R. G. (1). To ogrodzenie istnieje do chwili obecnej. Jego przebieg na przestrzeni lat nie zmieniał się, nie było w żaden sposób przesuwane.

Po wyjściu za mąż Z. J. (1) (matka wnioskodawczyni) otrzymała od ciotki A. C. (1) całego gospodarstwo rolne, w tym działkę (...). Nastąpiło to na podstawie umowy przekazania gospodarstwa rolnego z 1989 r. Ciotka wybrała Z. J. (1) na swoją następczynię, gdyż ta obiecała się nią opiekować. W posiadaniu Z. J. (1) znalazła się działka siedliskowa w takich granicach, w jakich była zagrodzona, tj. z częścią działki (...). Po ślubie rodzice wnioskodawczyni mieszkali w M.. Po przepisaniu własności gospodarstwa, na działce (...) Z. J. (1) i jej mąż S. J. (1) rozpoczęli budowę nowego domu mieszkalnego. Dom był stawiany na ławicach, które już wcześniej zaczął budować R. G. (1) – brat Z. J. (1). Kiedy gospodarstwo od ciotki otrzymała Z. J. (1), to między Z. J. (1) a R. G. (1) doszło do sporu. R. G. (1) wyprowadził się z działki (...) i przeniósł do K., pozostawiając tam rozpoczętą budowę (ławice). Budowę kontynuowali już J..

W starym domu nadal mieszkała matka Z. J. (1), jej brat H. i ciotka A. C. (1).

W 1990 r. Z. J. (1) wyjechała do USA. S. J. (1) pozostał w kraju. Opiekował się dziećmi, pracował zawodowo i kontynuował budowę domu na działce (...). W 1990 r. dom był już przykryty, a w kolejnych latach S. J. (1) powoli wykańczał dom w środku.

Po wyjeździe Z. J. (1) za granicę, ciotka A. C. (1) i matka M. G. zaczęły się skarżyć, że nie ma się kto nimi opiekować. Tak to trwało do 2003 r. kiedy to rodzzeństwo Z. J. (1) zdecydowało się pozwać Z. J. (1) o zwrot gospodarstwa. Z. J. (1) przyjechała wtedy do Polski. Pomiędzy rodzeństwem doszło do ugody, w ten sposób, że Z. J. (1) w drodze umów darowizny i o dożywocie z 2004 roku darowała R. G. (1) część gospodarstwa rolnego o pow. 2,27 ha oraz przeniosła w drodze umowy o dożywocie na H. G. (1) część gospodarstwa rolnego o pow. 2,43 ha w zamian za dożywotnie utrzymanie M. G.. Z. J. (1) pozostawiła sobie działkę (...), na co zgodzili się jej bracia.

Ciotka A. C. (1) zmarła w 2004 roku.

H. G. (1) za przyzwoleniem Z. J. (1) mieszkał wraz z matką w starych zabudowaniach na działce (...) i opiekował się nią aż do 2008 roku tj., do śmierci matki. Potem stare zabudowania na działce (...) zostały rozebrane.

(dowód: zeznania świadków I. N., R. G., H. G. k. 56-57, zeznania uczestnika S. J. k. 57-58, zeznania wnioskodawczyni k. 37)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powyżej wskazane dowody.

Sąd w całości podzielił dowody z dokumentów urzędowych i prywatnych, które nie były kwestionowane przez strony. Obrazowały one aktualny i poprzedni stan prawny nieruchomości, podstawy nabycia własności.

Sąd podzielił także opinię geodezyjną, która została wykonana w sposób prawidłowy i żadna ze stron nie wносиła żadnych zarzutów do opinii.

Sąd w całości uznał za wiarygodne dowody osobowe, tj. zeznania świadków i stron postępowania. Zeznania świadków I. N., R. G. i H. G. potwierdzały wybudowanie ogrodzenia pod koniec lat 80-tych, co spowodowało, że część działki (...), która była przedmiotem postępowania, została włączona o siedliska należącego pierwotnie do A. C. (1), a następnie do Z. J. (1). Wszyscy zgodnie zeznali, że ogrodzenie to stoi w tym samym miejscu, w którym zostało wybudowane i na przestrzeni lat nie było przesuwane. Zeznania R. G. i H. G. dodatkowo potwierdzały, że pomimo panujących w ich rodzinie sporów, działka (...) wraz z włączoną do niej działką (...) pozostawała w dyspozycji Z. J. (1), pomimo, że Z. J. (1) samodzielnie posiadania nie wykonywała. Niemniej jednak Z. J. nigdy nie wyzbyła się własności działki siedliskowej, co potwierdza fakt, że pomimo iż w 2004 roku oddała rodzeństwu gospodarstwo otrzymane od A. C. (1), to jednak pozostawiła dla siebie działkę siedliskową. Osoby tam zamieszkujące czyniły to za dorozumianym zezwoleniem Z. J..

Sąd podzielił także zeznania wnioskodawczyni i uczestnika S. J., które znalazły potwierdzenie zarówno w zeznaniach świadków jaki i dokumentach dołączonych do akt sprawy.

Dla rozstrzygnięcia sprawy nie miało znaczenia, czy przedmiot wniosku o zasiedzenie był przedmiotem zamiany dokonanej przez A. C. (1) i rodziców R. P. (1), co kwestionował sam uczestnik. Bez wątplenia jednak pod koniec lat 80 – tych doszło, na polecenie A. C. (1), do zagrodzenia części działki (...) i włączenie tej części w skład działki siedliskowej (...). Czy doszło do tego w wyniku zamiany, czy w wyniku nieuzgodnionych działań A. C. (1), skutek był taki, że przedmiot wniosku znalazł się w samoistnym posiadaniu A. C. (1) i stanowił integralną część jej działki siedliskowej. Okoliczność samoistnego posiadania tej części działki (...), najpierw przez A. C. (1) a od 1989 roku przez Z. J. (1) i jej męża, potwierdza fakt, że teren ten został zagrodzony, co powodowało, że jej prawni właściciele (rodzice uczestnika) stracili możliwość korzystania z tej części ich działki. Wybudowanie ogrodzenia było też widoczną dla otoczenia manifestacją woli władania przez A. C. a potem jej następców przedmiotem wniosku jak właściciele. Fakt korzystania przez te osoby z części działki (...) nie był zresztą nigdy kwestionowany przez prawnych właścicieli działki (...).

Sąd zważył, co następuje:

Zasiedzenie jest pierwotnym i nieodpłatnym sposobem nabycia prawa własności rzeczy przez nieuprawnionego jej posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w ciągu oznaczonego w ustawie czasu. Nie jest uzależnione od jakiegokolwiek świadczenia na rzecz osoby, której dotychczas nabywane prawo przysługiwało.

Stosownie do treści art. 172 k.c posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa jej własność, jeżeli posiada nieruchomość jako posiadacz samoistny nieprzerwanie od lat trzydziestu, jeśli uzyskał posiadanie w złej wierze.

Posiadaczem w dobrej wierze jest osoba, która – nie wiedząc o tym – nabyła rzecz od osoby niebędącej jej właścicielem lub od osoby niemającej zdolności albo czynności prawnych, albo gdy akt notarialny przenoszący własność okazał się nieważny. Natomiast nie jest w dobrej wierze ten, kto nabywa własność nieruchomości bez zachowania formy aktu notarialnego, ponieważ zdaje sobie sprawę albo powinien sobie zdawać sprawę z tego, że nie nabył prawa własności.

Z uwagi na podaną wyżej definicję zasiedzenia, istotne znaczenie ma określenie znamion posiadania samoistnego w rozumieniu art. 336 k.c. W tym miejscu należy wskazać, że w art. 336 k.c. zostały wymienione dwa rodzaje posiadania. Posiadanie samoistne, zwane właścicielskim, ma miejsce, gdy podmiot faktycznie włada rzeczą jak właściciel. Posiadacz samoistny „wykonuje uprawnienia” składające się na treść prawa własności określone w art. 140 k.c., czyli korzysta z rzeczy z wyłączeniem innych osób, pobiera pożytki i dochody, a także uważa się za uprawnionego np. do podejmowania decyzji dotyczących sposobu zagospodarowania rzeczą itp. Należy podkreślić, że dla istnienia posiadania samoistnego nie jest istotne, czy posiadacz rzeczywiście ma uprawnienia właścicielskie, a także czy wie o przysługiwaniu mu bądź o braku takich uprawnień. Dla powstania i istnienia posiadania nie jest także istotne, czy jest

ono zgodne z jakimkolwiek tytułem prawnym do władania rzeczą, posiadanie, jako stan faktyczny, jest bowiem co do zasady niezależne od prawa do rzeczy.

Od posiadania samoistnego należy odróżnić posiadanie zależne (niewłaścicielskie), które jest wykonywane w zakresie prawa, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (np. użytkowanie, zastaw, najem, dzierżawa, użyczenie), choćby prawo to nie przysługiwało posiadaczowi.

Posiadanie samoistne od posiadania zależnego pozwala odróżnić czynnik woli, przy czym rzeczywistą wolę posiadacza, która decyduje o charakterze samego posiadania, ustala się na podstawie zmanifestowanych na zewnątrz przejawów władania rzeczą.

Jak już wskazano powyżej, przy ocenie znamion posiadania samoistnego (którego występowanie jest przesłanką konieczną do stwierdzenia zasiedzenia) należy mieć na uwadze definicję tego posiadania zawartą w art. 336 k.c. Wedle utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa konieczne jest tu stwierdzenie występowania dwóch elementów: fizycznego – określanego tradycyjnie jako *corpus* i psychicznego – określanego jako *animus*. Pierwszy z tych elementów charakteryzuje się efektywnym, w sensie gospodarczym, korzystaniem z rzeczy lub co najmniej istnienia stanu faktycznego stwarzającego możliwość takiego korzystania. (...) natomiast odwołuje się do pewnego przeżycia psychicznego władającego rzeczą, które jest niczym innym jak wolą władania „jak właściciel”, które jednak musi być uzewnętrznione poprzez obiektywnie dostrzegalne przejawy zachowania. Wola posiadania „jak właściciel”, a więc traktowania siebie jak właściciela, jest zasadniczym elementem posiadania prowadzącego do zasiedzenia. Posiadanie właścicielskie charakteryzuje się tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony (orzecz. SN z dnia 7.05.1986 r., III CRN 60/86, OSNCP 9/87, poz. 138). Konieczne jest zatem wykonywanie przez posiadacza czynności faktycznych wskazujących na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa. Ważne jest jednak to, że aby mówić o posiadaniu samoistnym, wnioskujący o zasiedzenie musi w sposób ciągły znajdować się w sytuacji pozwalającej na dokonywanie czynności, których mógłby dokonywać właściciel. Nie jest istotne, czy posiadacz wykonuje względem rzeczy konkretne czynności, lecz to, czy ma możliwość ich wykonywania bez potrzeby wytaczania np. powództwa o przywrócenie posiadania. Występowanie tej możliwości przesądza o istnieniu posiadania. Faktyczne władztwo charakteryzujące posiadanie samoistne wchodzi w grę wówczas, gdy określona osoba znajduje się w sytuacji, która pozwala jej na korzystanie z rzeczy, i to w taki sposób, jakby była ona jej własnością.

Z posiadaniem związane jest m. in. domniemanie posiadania samoistnego – art. 339 kc. Przepis ten wprowadza domniemanie istnienia posiadania samoistnego tego podmiotu, który udowodni, że faktycznie włada rzeczą. W ten sposób władający rzeczą zostaje zwolniony z ciężaru dowodu co do istnienia posiadania i jego rodzaju. Dodać jednak trzeba, że domniemanie to ma charakter wzruszalny i może zostać obalone.

Zdaniem Sądu uczestnik R. P. (1) tego domniemania nie obalił, bowiem w toku postępowania nie przedstawił takich faktów i dowodów, które zmierzałyby do skutecznego wykazania braku po stronie Z. J. i jej męża przesłanek do stwierdzenia na ich rzecz zasiedzenia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zostało skutecznie wykazane, iż począwszy od 1988 rok, kiedy to zostało wybudowane ogrodzenie, część działki (...) został włączona do działki siedliskowej (...) stanowiącej własność najpierw A, C., a potem Z. J. (1). Od tego czasu właściciele działki (...) byli także samoistnymi posiadaczami przedmiotu wniosku o zasiedzenie.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy, który stanowił podstawę do dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych, świadczył, że posiadanie przedmiotu wniosku w granicach pokazanych przez wnioskodawczynię, miało charakter posiadania samoistnego, prowadzącego do zasiedzenia. Władanie rzeczą przez Z. J. a wcześniej A. C., począwszy od 1988 r. charakteryzowało się zamiarem posiadania tej części działki (...) dla siebie i znalazło to odzwierciedlenie w zachowaniu tych osób, widocznym dla osób trzecich. Przejawiało się to niewątpliwie w ten sposób,

że teren ten został ogrodzony. W tych działaniach nie napotykali żadnego sprzeciwu ze strony prawnych właścicieli działki (...).

Samoistne posiadanie przedmiotu wniosku wykonywane było przez A. C. (1) począwszy od wybudowania ogrodzenia (zgodnie z zeznaniami R. G. ogrodzenie zostało wybudowane w latach 1987-1988) aż do czasu przekazania gospodarstwa rolnego w 1989 r. na rzecz Z. J. (1). Jednocześnie z przekazaniem gospodarstwa na Z. J. zostało przeniesione posiadanie przedmiotu wniosku o zasiedzenie, który stanowił integralną część działki siedliskowej.

W tych okolicznościach zastosowanie znajdzie art. 176 kc, który pozwala na doliczenie czasu posiadania poprzednika. Zgodnie z art. 176 kc jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika. Jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie nieruchomości w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści.

Wynika z tego, że Z. J. może doliczyć do czasu swojego posiadania posiadanie swojej poprzedniczki A. C..

Od 1989 roku przedmiot wniosku znajdował się w samoistnym posiadaniu Z. J.. Faktu tego nie zmienia okoliczność, że Z. J. faktycznie tego posiadania nie wykonywała, a to z tego powodu, że wyjechała do USA. Jak już zostało powyżej wskazane, nie jest istotne, czy posiadacz wykonuje względem rzeczy konkretne czynności, lecz to, czy ma możliwość ich wykonywania. Występowanie tej możliwości przesądza o istnieniu posiadania. Faktyczne władztwo charakteryzujące posiadanie samoistne wchodzi w grę wówczas, gdy określona osoba znajduje się w sytuacji, która pozwala jej na korzystanie z rzeczy, i to w taki sposób, jakby była ona jej własnością. Zdaniem sądu przypadku Z. J. taka właśnie sytuacja zachodziła. Była ona właścicielką działki (...), a przedmiot wniosku stanowił jej integralną część.

Mając te okoliczności na uwadze, należy podkreślić, że okoliczność, iż posiadanie wykonywane przez Z. J. i jej męża przez cały czas miało charakter posiadania samoistnego wynikała nie tylko z samego domniemania wynikającego z art. 339 k.c., ale z przeprowadzonych w sprawie dowodów. Uczestnik R. P. nie przedstawił żadnych dowodów, które pozwoliłyby na zakwestionowanie tych twierdzeń. Stosownie zaś do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Mając te wszystkie okoliczności na uwadze, Sąd uznał za uzasadniony wniosek o zasiedzenie nieruchomości stanowiącej działkę (...) o pow. 0,0229 ha, na rzecz Z. J. (1) i S. J. (1) na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej. Termin początkowy biegu zasiedzenia liczony był od końca 1988 roku, kiedy to z całą pewnością istniało już ogrodzenie. Przy założeniu złej wiary, 30 –letni termin zasiedzenia upłynął w dniu 31.12.2008 roku (przy doliczeniu posiadania A. C. (1)). Nabycie własności przez małżonków uzasadnione jest tym, że nieruchomość nabyta w trakcie trwania wspólności ustawowej staje się składnikiem majątku wspólnego małżonków także w sytuacji, w której jej posiadaczem samoistnym był tylko jeden z małżonków i to zarówno wtedy, gdy okres jego posiadania prowadzącego do zasiedzenia mieścił się w czasie trwania wspólności ustawowej, jak wówczas, gdy przewidziany w art. 172 k.c. bieg terminu wymaganego do zasiedzenia rozpoczął się przed powstaniem wspólności, ale zakończył w czasie jej trwania.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w pkt 2 sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 1 kpc.

Od wnioskodawczyni została ponadto ściągnięta kwota stanowiąca wynagrodzenie biegłego, który to wydatek został w czasie postępowania pokryty tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

SSR Iwona Trzeciak